

Converses a l'ascensor

Visc al mateix bloc de pisos des que tinc memòria. Escala C, 13è-1r.

No he fet servir gaire les escales, vull dir, i crec que cap persona que visqui a partir del quart pis ho faci.

Jo no ho recordo, però segur que el meu pare va ser l'encarregat de portar-me a coll quan ma mare va donar llum a l'hospital, i va agafar l'ascensor! Mai he estat tan segur d'alguna cosa.

Doncs, agafar l'ascensor ha sigut el nostre pa de cada dia, donem gràcies perquè cap de la nostra família ha sortit claustrofòbic, encara que podríem haver-lo portat a les olimpíades amb les camotes que hagués fet després de pujar escales durant anys.

Amb els anys he tingut força temps per reflexionar, hi ha gent que ho fa a la dutxa, d'altres que ho fan cuinant, altres que ho fan cada matí al tren de camí a la universitat, jo ho faig a l'ascensor.

Tinc mesurats els segons amb què puja cada pis (de mitjana dos segons per pis, no sé perquè des de fa uns dies triga un segon més al pujar del quart al cinquè), quant triga en tancar la porta (tres segons a l'ascensor de l'esquerra, sis segons al de la dreta).

Mai coneixes millor un veí si no és a l'ascensor. L'Anna Maria, del 6è-2n, sol baixar el seu periquito a prendre el sol cap a les 3 de la tarda, quan jo arribo de la universitat; per tant sempre li haig de dir que esperi al següent que jo vaig cap amunt, però sempre acaba pujant dient "tot el que puja, baixa" i deixa impregnat l'ascensor de l'olor de iaia característic de casa seva. Segueix preocupada pel seu fill que va marxar als Estats Units fa uns mesos a treballar. El senyor Pere, del 8è-3r baixa al voltant de les vuit a treure la brossa quan jo trec la Fufú a fer pipí per quarta vegada al dia. Madame Chanel mai la veig, no sé en quin pis viu, com és, ni crec que es digui de cognom Chanel ni que sigui francesa, però sempre que agafo l'ascensor a les 7 del matí el seu aroma de Chanel nº 5 ja és allà.

-Ai, perdona!.-una veu femenina va interrompre les meves reflexions a l'obrir la porta de l'ascensor. -Vas cap avall?

-No. -va ser el meu acte reflex. -Vull dir... -vaig corregir en adonar-me que no era l'Anna Maria, ni el senyor Pere, ni cap dels meus veïns grans que visquessin al meu bloc. -Sí, sí, vaig cap avall.

No vam creuar cap paraula més durant els 4 pisos restants. Devia ser la Madame Chanel? Em va semblar massa jove per portar tal perfum. I molt més jove per viure en un pis com els del meu bloc. Devia ser néta de la vella del 4t que té gats dissecats al balcó i segurament per tota la casa, sempre que em veu diu "Avui se't veu viu, Joan". Tinc por que aquesta frase vulgui dir "Quedaries molt bé dissecat al saló al costat de la caixa aquella que fa llum i diu coses".

Em vaig trobar la sospitosa Madame Chanel nº 2, així és com li vaig dir, tres dies més tard. Va baixar al quart pis, al mateix pis que va pujar la mateixa vegada que me la vaig trobar. No va trucar a cap pis, va dir-me adéu amb la mà, a través del vidre de la porta, mentre l'altra porta interior de l'ascensor es tancava automàticament.

Durant les dues setmanes següents Madame Chanel nº 2 va estar venint regularment i sempre baixava al 4t. Es devia estar morint la vella del 4t? Què farien amb tots aquells gats?

Madame Chanel nº 2 em semblava simpàtica, em va dir que es deia Marina, que acabava de treure's el títol de metge forense, que no li agradava el fred. Al cinquè dia em va preguntar pel meu nom sencer, però mai vaig rebre cap sol·licitud al *facebook* de cap Marina. Al sisè dia em va preguntar per l'edat. Als següents dies em va preguntar en quin pis vivia, a quines hores solia entrar i sortir del pis, amb qui vivia.

-Però viure amb els meus pares és una cosa temporal, quan acabi la carrera canviarà, es clar... -vaig intentar salvar la meva imatge.

-Sí, clar...- va riure ella.

Aquell dia, just quan havíem arribat al 4t, em vaig apressar a donar-li el meu número de

telèfon escrit en un embolcall de xiclet arrugat. Però només vaig continuar rebent trucades de companyies telefòniques i sobre les seves “fantàstiques” ofertes. I va deixar de venir. L'hauria espantat?

Com cada dia a les vuit agafo la Fufú per treure-la al carrer. Premo el botó de l'ascensor, però cap dels dos arriba. Baixo un pis per les escales, tampoc funciona. Arribo al 8è pis on el senyor Pere també espera l'ascensor.

-Senyor Pere, crec que no funcionen, haurà de baixar per les escales. -li dic mentre la Fufú s'apropa per olorar la bossa que portava l'avi.

-No funcionen? -diu perplex.-Quin tipus de broma és aquesta? Les nostres cames ja no estan per aquestes coses. Dos ascensors tenim. DOS! I cap d'ells funciona! Per què pago llavors les taxes comunitàries?!

-Vol que li baixi la brossa? -vaig preguntar i a l'hora vaig allargar la mà cap al vell.

-No!-va cridar enfurismat i allunyà la bossa de mi tot colpejant la pobra Fufú. Va tornar a entrar al seu pis amb la brossa a la mà, tot i amb la porta tancada s'escoltaven els seus crits i maleficcis al diable per tots als que vivíem al bloc.

Al dia següent, per alleujament de tots, els ascensors tornaven a funcionar com de costum i Madame Chanel havia tornat a passar per l'ascensor abans que jo. A la porta havien deixat escrit un anunci convocant una junta de veïns pel dimecres al vespre. Al mig dia el paper va ser guixat, i ja a la nit va ser arrencat.

L'Anna Maria no va baixar aquell dia, ni al següent, ni l'altre. Així que ma mare em va obligar a fer-li una visita per “assegurar-se que tot va bé” o com jo li dic clarament “a tafanejar”.

Vaig picar a la porta, el periquito piulava nerviós al sentir el soroll del timbre però ningú obrí la porta.

Vaig tornar a l'ascensor, però abans que pogués prémer el número tretze l'ascensor va baixar al pis on havien picat abans, al quart pis, i aquesta vegada no es va entrebancar en el cinquè.

Un home amb corbata va obrir la porta de l'ascensor.

-Vostè deu ser el senyor Joan Palomares. -va dir mentre treia una placa de la butxaca de l'americana que no em va donar temps a llegir.

No era sol, estava acompanyat per tres mossos d'esquadra i un home de bata blanca acotat examinant un embalum cobert.

Un dels tres guardes em mostra un embolcall de xiclet arrugat acuradament ficat dins una bossa transparent. El meu rostre es va anar empal·lidint fins arribar a un blanc semblant al de la bata del forense, el qual aixecava el cadàver de la Marina.

-Acompanyeu-nos a comissaria. -diu simultàniament l'altre guàrdia mentre el tercer em ficava les mans a l'esquena.

I jo em vaig deixar portar, tranquil·lament, sense pensar en res, esperant, com tota la vida havia fet, l'ascensor.